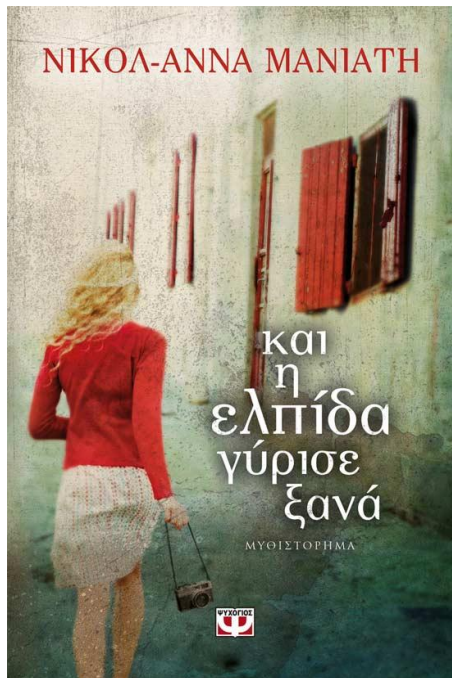

Το Bookia προτείνει...

...Και η ελπίδα γύρισε ξανά

Νικόλ Άννα Μανιάτη

Η Νικόλ-Άννα Μανιάτη γεννήθηκε στην Κύπρο όπου και έζησε τα παιδικά της χρόνια. Σε πολύ νεαρή ηλικία μετακόμισε με την οικογένειά της στο Λονδίνο. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία και είναι κάτοχος Β.Α., Ρ.Γ.Σ.Ε και Μ.Α. Ολοκλήρωσε επίσης σπουδές νοσηλευτικής τριετούς φοίτησης στο King Edward Memorial Hospital. Το 1978 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου αρχικά εργάστηκε ως καθηγήτρια Αγγλικών, ενώ λίγα χρόν... [Περισσότερα...](#)

Συντάκτης:
Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος

Βιβλίο **Και η ελπίδα γύρισε ξανά**
Συγγραφέας **Νικόλ Άννα Μανιάτη**
Κατηγορία **Αστυνομικό μυθιστόρημα**
Εκδότης **Ψυχογιός**
Συντάκτης-ρια **Τάσος Αγγελίδης Γκέντζος**

Η κυρία Μανιάτη είναι μία συγγραφέας που **θαυμάζω για το ήθος της** αλλά και για την **αμεσότητα** και την **σαφήνεια της γραφής της**. Μπορεί να διαβαστεί από πάρα πολλούς αναγνώστες και να αρέσει στους περισσότερους από αυτούς. Μετά από δέκα χρόνια παρουσίας στο χώρο έχει καταφέρει να **έχει φανατικές θαυμάστριες**, αλλά και **φανατικούς θαυμαστές!**

Τι κάνει;

Σε επιβιβάζει στο όχημα της πεζογραφίας αναγκάζοντάς σε να δεθείς με τις ζώνες της συγκίνησης – οδηγεί πάντα η ίδια την μοτοσυκλέτα, το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο ή το φορτηγό – και σου «επιβάλλει» να σταθείς στα σημεία που θέλει η ίδια να σταθείς, **να συγκινηθείς** όπου επιλέξει και πολλές φορές επιδιώκει... **να αγανακτήσεις** με τις σκληρές εικόνες της.

Θέμα: Διαβάζω τα λόγια από το οπισθόφυλλο του βιβλίου της, του πρώτου της μυθιστορήματος που κυκλοφόρησε το 2005 από τις εκδόσεις Ωκεανίδα... και πριν λίγες μέρες σε **επανεκδόση από τις εκδόσεις Ψυχογιός**.

Η **απαγωγή ενός βιομηχάνου** στη Θεσσαλονίκη. Οι **αλληπάλληλες κλοπές** σε μοναστήρια της χώρας που συντηρούν ένα ισχυρό **κύκλωμα αρχαιοκαπηλίας**... Μια **ανύποπτη γυναίκα** που παραθερίζει στον Πλαταμώνα και η ανεξήγητη απόπειρα δολοφονίας της, που στοιχίζει τη ζωή σε μια αθώα Ιταλίδα τουρίστρια και εμπλέκει την ίδια σε μια περιπέτεια δίχως αύριο... **Ένας έρωτας** ανάμεσα σε μια γυναίκα χωρίς μνήμη και έναν νεαρό ερημίτη που της προσφέρει καταφύγιο. Τι συνδέει αυτές τις σκοτεινές ιστορίες; Ποιο είναι το κλειδί που θα δώσει τις απαντήσεις και θα σώσει ζωές;

Το πρώτο συμπέρασμα είναι πως κρατώ στα χέρια μου **ένα αστυνομικό μυθιστόρημα**. Και η «Ελπίδα...» της Νικόλ - Άννας Μανιάτη είναι πράγματι **ένα εξαιρετικό αστυνομικό μυθιστόρημα**. Πιστεύω όμως πως το κλειδί βρίσκεται αλλού. Είναι και ερωτικό το μυθιστόρημα της... καθώς την ιστορία αγάπης που περιγράφει – ανάμεσα στη γυναίκα και τον ερημίτη - θα τη ζήλευαν πολλοί συγγραφείς. Και σταματάμε εδώ; Όχι... Είναι και ένα κοινωνικό μυθιστόρημα... το οποίο σέβεται από την αρχή μέχρι το τέλος του τον αναγνώστη.

Γνώση: Η συγγραφέας γνωρίζει καλά τι θέλει να γράψει. Την έχει δουλέψει και την ξέρι την ιστορία της. Λέξεις και φράσεις των πρώτων κεφαλαίων βρίσκουν την εξήγησή τους κατά τη στιγμή της ανάγνωσης. Καθώς σε ταξιδεύει στην εθνική οδό νομίζεις πως περνάς από τα χωριά που περιγράφει και σε άλλες πάλι περιπτώσεις εντυπωσιάζεσαι από τις ιατρικές της γνώσεις και νομίζεις πως μιλά κάποιος γιατρός...

Πάντα έχω στο νου μου... να μη σας αποκαλύψω πράγματα για την ιστορία και αυτολογοκρίνομαι!

Φαντασία: Μια φαντασία διαφορετική... που δε ξεφεύγει από το «δυνατόν γενέσθαι». Τίποτα το εξωπραγματικό και το υπερβολικό δεν αναφέρεται στο βιβλίο. Κρατά την μεζούρα του μέτρου από την αρχή μέχρι το τέλος της αφήγησής της. Όλα αυτά που αφηγείται θα μπορούσαν πράγματι να έχουν συμβεί καθώς δεν είναι καθόλου τραβηγμένα. Ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται την αληθοφάνεια της ιστορίας, συμμετέχει στα δρώμενα και μετά από μερικές σελίδες αφήνεται... στην αλήθεια της συγγραφέως.

Αφοσίωση: Η αφοσίωσή της στη γραφή είναι έκδηλη. Για να μπορέσει να συνδιάσει με τόση τέχνη αυτές τις διαφορετικές ιστορίες και σε κάθε κεφάλαιο να σε πηγαίνει ένα βήμα παραπέρα... απαιτεί πολλές ώρες σκληρής δουλειάς. Σέβεται τον αναγνώστη της... και τα χρήματα που διαθέτει για να αγοράσει ένα έργο της. Αγαπά αυτό που κάνει. Στα μυθιστορήματα των πολλών σελίδων είναι γνωστό πως ο συγγραφέας κινδυνεύει να γράψει πράγματα που θα τον εκθέσουν στα μάτια του απαιτητικού αναγνώστη.

Έμπνευση: Εφόσον υπάρχει αφοσίωση είναι άραγε δυνατόν να απουσιάζει η έμπνευση; Είναι. Το έχω δει να συμβαίνει σε αρκετά μυθιστορήματα. Η έμπνευση είναι το χάρισμα... Δε ξέρω αν καλλιεργείται το χάρισμα. Σίγουρα εξελίσσεται με την πολλή δουλειά. Εδώ όμως μιλάμε για το πρώτο έργο της συγγραφέως! Η ιστορία αυτού του μυθιστορήματος δε μοιάζει ούτε στο ελάχιστο με άλλες ιστορίες. Δεν έχουμε να κάνουμε με τα ειπωμένα... με ένα ζευγάρι και το τρίτο πρόσωπο που μπαίνει σφήνα στη μέση.

Δε μας μιλά για κέρατα, ξεχασμένους έρωτες, εξωσυζυγικές σχέσεις, για την φτωχή κοπέλα που βρήκε τον πλούσιο άνδρα, για την πλούσια που δε ξέρει πως να σκοτώσει την πλήξη της...

Δεν τα υποτιμώ τα παραπάνω! Απλώς τα βάζω δίπλα στη θεματολογία του μυθιστορήματος αυτού και μοιραία γίνονται οι συγκρίσεις...

Γλώσσα: Οι λέξεις και οι φράσεις φαίνεται να εξυπηρετούν το σκοπό τους, να κουμπώνουν αρμονικά με το σύνολο και να συνεπικουρούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την αφήγηση, τις περιγραφές και τους διαλόγους. Τίποτα το περιπτό και το υπερβολικό στον ορίζοντα. Οι σελίδες δε γράφονται για να προσεγγίσουν έναν συγκεκριμένο αριθμό... Ο αστυνομικός μιλά όπως ένας αστυνομικός, ο ηλικιωμένος πατέρας όπως ένας ηλικιωμένος πατέρας, ο ληστής και ο δολοφόνος έχουν το δικό τους λεξιλόγιο...

Οι ήρωες: Οι ήρωες της Νικόλ μοιάζουν με τους απλούς καθημερινούς ανθρώπους της διπλανής πόρτας, εκείνους... με τα προσωπικά προβλήματά τους, τις απρόσμενες χαρές, τα αδύναμα σημεία και τις λύπες τους. Λειτουργούν στο σήμερα, δημιουργούν, καταπιέζονται ενίοτε... αλλά και ζουν. Πηγαίνουν διακοπές με τους φίλους τους, περιμένουν με λαχτάρα το σαββατοκύριακο τους, οδηγούν οι ίδιοι το αυτοκίνητό τους, βάζουν την καφετιέρα στην πρίζα και ετοιμάζουν τον καφέ... και παράλληλα σκέπτονται το παρελθόν και τα λάθη του, το παρόν και τις δυνατότητες διεξόδου που τους προσφέρει... ελπίζοντας πάντοτε σε ένα φωτεινότερο μέλλον.

Οι καλοί της ιστορίας είναι ευαίσθητοι και ασυμβίβαστοι, αυτοί που θα έκαναν τα πάντα για να προσφέρουν όταν μπορούν... και οι κακοί πραγματικά καθάρματα.

Υπάρχουν και οι περισσότερο ευαίσθητοι – αναφέρομαι στον ερημίτη - που λειτουργούν ως πρότυπα για τον αναγνώστη!

Οι συγκρούσεις: Κι εφόσον υπάρχει στο προσκήνιο το καλό και το κακό... μοιραία ακολουθούν και οι συγκρούσεις. Ευτυχώς... υπερισχύει το καλό. Στο τέλος υπερισχύει το καλό... Λυτρωτικά! Πως αλλιώς θα μπορούσε να γίνει; Να αφήσεις το κακό να θριαμβεύσει και να αδειάσεις τις ψυχές των ανθρώπων από τις ελπίδες;

Θεωρώ πως κανένας δεν έχει το δικαίωμα να μας στερήσει την ελπίδα... «Και η ελπίδα γύρισε ξανά...» Για ποια ελπίδα όμως πάλι μιλάμε; Για εκείνη την ελπίδα που δεν αεροβατεί, αλλά γιγαντώνεται πάνω σε στέρεες βάσεις... με ήθος, αλήθεια, αξιοπρέπεια, πείσμα και προσωπικούς αγώνες.

Μέχρι να φτάσουμε στο ευκαίο υπάρχουν έντονες συγκρούσεις συναισθημάτων, αξιών και συμπεριφορών. Ο καθένας από μας κουβαλάει στις πλάτες το παρελθόν του. Περισσότερο βαρύ το παρελθόν της παιδικής του ηλικίας... Κι αυτό το παρελθόν, όταν είναι δυσάρεστο δύσκολα μπορεί να το πετάξει κανείς από πάνω του. Σημαντικό και σπουδαίο για την ισορροπία και τη γαλήνη μας το αν περάσαμε ευχάριστα ή δυσάρεστα παιδικά χρόνια... κατά τη συγγραφέα! Δε το λείει φανερά... Το δείχνει μέσα από τις πράξεις και τις επιλογές των ηρώων της, αφήνει τον αναγνώστη να το ανασύρει από τον σωρό, να κάνει μόνος του το ξεσκαρτάρισμα και στο τέλος να το αξιολογήσει.

Λειτουργεί ως ψυχολόγος και δίνει απαντήσεις σε ενδόμυχες σκέψεις. Τα παιδικά χρόνια του συζύγου αυτής της ιστορίας είναι τελικά υπεύθυνα για τον τρόπο που αντιμετωπίζει τη γυναίκα του... και για πολλά άλλα κακά. Αυτά τελικά είναι η αιτία του κακού!

Ο χώρος και ο χρόνος: Χώρος της ιστορίας η χώρα μας και οι ομορφιές της. Διαμερίσματα σε μεγάλες πόλεις, μονοκατοικίες, αγροτόσπιτα, τροχόσπιτα και σκηνές σε κάμπινγκ. Μένω... επιλέγω να μείνω... στη θάλασσα και το βουνό, στο γαλάζιο και το πράσινο. Χρόνος; Πάνω κάτω μέσα σε ένα χρόνο γίνονται όλα... πριν από κάποια χρόνια. Ξεκινούν το καλοκαίρι... και τελειώνουν καλοκαίρι!

Γενικά: Μπορεί να μιλά κανείς για ώρες κάνοντας αναφορές στην ζωντανή και παραστατική αφήγηση του μυθιστορήματος ή στις πραγματικά εξαιρετικές περιγραφές του φυσικού τοπίου και των προσώπων. Η συγγραφέας επιλέγει συνειδητά να μην κάνει προσωπικά σχόλια μέσα στο έργο της, αφήνοντας τον πηγαίο διάλογο, την ευρηματική πλοκή και την καταϊγιστική δράση να παίξουν τους πρωταγωνιστικούς ρόλους. Η οπτική της γωνία παρατηρεί από κάποια απόσταση... και ταυτόχρονα μιλά με τις ψυχές των χαρακτήρων της.

Ρεαλισμός, ρομαντισμός ή ψυχογράφημα; Τι από τα τρία υπερισχύει στο βιβλίο; Εδώ το τιμόνι δεν είναι πια στα χέρια της συγγραφέως. Έχει τραβήξει το χειρόφρενο, έχει σηκωθεί από τη θέση της και περιμένει υπομονετικά να θερίσουν οι αναγνώστες τους καρπούς που έσπειρε η ίδια.

Την βλέπω σε μια γωνία να καμαρώνει και να χαίρεται!

Υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα ανάγνωσης των έργων της έτσι ώστε ο κάθε αναγνώστης να επιλέξει αυτό που θεωρεί πως του ταιριάζει στο δικό του χωροχρόνο.

Για το ψυχογράφημα... οφείλεις να κολυμπήσεις ολομόναχος και δίχως το βοηθητικό σωσίβιο στα βαθιά παγωμένα νερά, να σκεφτείς τα κίνητρα, τις προθέσεις και τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Να στύψεις το μυαλό σου γύρω από την ιστορία, να συγκρουστείς με κρυφές και φανερές πτυχές του εαυτού σου και στο τέλος να πάρεις θέση.

Και το οξύμωρο της ιστορίας! Ο ρομαντισμός της συγγραφέως μπορεί να είναι και κάπου... ρεαλιστικός... Και ο ρεαλισμός της μάθημα ζωής για τους αθεράπευτα ρομαντικούς.

Η πένα της δυνατή! Ακόμα και μια σκηνή μέσα σε ένα νεκροταφείο - η σκηνή των συγγενών πάνω από έναν τάφο - μπορεί να την αγκαλιάσει και να μετασχηματίσει το απόλυτα ρεαλιστικό... σε ρομαντικό.

Και τα μάτια του αναγνώστη προσπαθούν να μη δακρύσουν...

Λύτρωση: Είμαι χαρούμενος που ενώ σας μιλώ τόση ώρα για αυτό το μυθιστόρημα... τα κατάφερα και δεν αποκάλυψα τίποτα για την υπόθεσή του. Θα είχα καταστρέψει την απόλαυση της ανάγνωσής του... αν το έκανα.

Μια ευχή...

Εύχομαι βιβλία αληθινά, βιβλία καρδιάς... που να έχουν μέσα τους και τις αρνητικές πλευρές της ζωής... καθώς όλοι ξέρουμε πως η ζωή δεν είναι ένα πανηγύρι. Βιβλία με κλειστές πόρτες που ανοίγουν και ανταμώνεις με το φως, βιβλία με κάποιες σκληρές σκηνές κακοποίησης όπως το πρώτο της... και αυτοκακοποίησης... όπως το τελευταίο της πηγάζουν από τη ζωή.